

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Husägares fastigheter ansågs ej såsom förvaltningsenhet.

N, som under 1958 i staden S ägde dels en närmare angiven fastighet och dels hälften av en annan, redovisade i sin deklaration 1959 nettointäkt av den förstnämnda fastigheten till 22.058 kr och garantibelopp för fastigheten till 17.000 kr samt sin andel av nettointäkten av sistnämnda fastighet till 3.915 kr och sin andel av garantibelopp för nämnda fastighet till 10.000 kr. N, som ansåg fastigheterna utgöra en enda förvärvskälla, uppgav icke någon till kis skattepliktig inkomst av annan fastighet utan allenast garantibelopp för fastigheterna, 27.000 kr.

TN avvek från deklarationen därutinnan, att TN, som ansåg, att fastigheterna utgjorde särskilda förvärvskällor, upptog den till kis skattepliktiga inkomsten av annan fastighet till 5.058 kr.

Sedan N hos PN yrkat taxering enligt deklarationen, avslog PN yrkandet, enär det icke visats, att fastigheterna för N utgjort en förvaltningsenhet.

Hos KR fullföljde N sin talan.

Genom utslag den 29 aug. 1961 fann KR icke skäl att göra ändring i PN:s beslut, därvid KR yttrade: Såvitt av handlingarna framgår hava fastigheterna icke haft gemensamma drifts-

kostnader i form av kostnader för reparationer eller dyl. Vidare är i målet upplyst att den ena fastigheten äges endast till hälften av N, varför särskild redovisning av intäkter och avdrag måste ske för varje fastighet. Med hänsyn härtill kunna fastigheterna icke anses utgöra en förvaltningsenhet. Inkomsten av fastigheterna skall därför hänföras till särskilda förvärvskällor.

Avdrag för ersättningsskyldighet på grund av kundförlust.

N, som var verksam såsom agent och lagerhållare för ett kvarnbolag, hade åtnjutit ersättning i form av dels provision å försäljningen inom försäljningsdistriktet, dels vissa belopp för intagning och utlämning, vård och utkörning av mjöl, dels ock 600 kr för år i lagerhyra. Bolaget hade föreskrivit, att krediten för en del av kunderna icke finge överstiga vissa närmare angivna belopp. Sålunda hade för kunden A föreskrivits, att leveranser icke finge ske så, att dennes skuld överstege 10.000 kr. N hade emellertid till A utlämnat varor i sådan utsträckning att, då denne blivit försatt i konkurs, skulden belöpte sig till omkring 17.000 kr. Bolaget hade icke fått likvid för någon del av sin fordran hos A. Till följd härav hade N nödgats

under år 1958 erlægga 7.000 kr till bolaget.

PN medgav N avdrag för beloppet.

Därefter yrkade TI hos KR att N måtte förvägras avdrag.

Genom utslag den 9 jan. 1962 gjorde KR ej ändring i PN:s beslut, därvid KR yttrade att, då N till A utlämnat varor utöver vad bolaget medgivit och därmed iklätt sig ansvar för att A betalade varorna, finge det antagas ha skett för att främja sina affärsförbindelser med A och därmed sin rörelse. Den förlust å 7.000 kr, som N lidit till följd av att A icke fullgjort sin betalningsskyldighet, finge därför anses vara en avdragsgill kostnad i rörelsen.

Beskattning av konkursgäldenärs lön.

En tjänsteman, B, vilken försatts i konkurs, skulle enligt domstols beslut få behålla viss del av sin lön, medan återstoden, 2.300 kr, skulle tillfalla B:s konkursbo.

Sedan B i sin självdeklaration 1958 från uppbyren lön, 20.655 kr, yrkat avdrag med bl. a. beloppet 2.300 kr, beslöt PN upptaga lönen såsom skattepliktig intäkt av tjänst och vägra avdraget.

Hos KR yrkade B — under förmenande att hela hans lön utgjorde konkursboets egendom — i första hand att icke bli taxerad för någon inkomst under beskattningsåret och i andra hand, att han icke måtte beskattas för det belopp å 2.300 kr, som han ej fått lyfta och som utbetalats till hans konkursbo.

Genom utslag den 22 juni 1961 gjorde KR icke ändring i PN:s beslut, enär B vore skattskyldig för den intjänade lönen samt avdraget å 2.300 kr ej vore

hänförligt till kostnader för intäkternas förvärvande eller eljest avdragsgillt.

”Endagstraktamente”.

PN förvägrade en byggnadsarbetare B — som under 1957 arbetat på en ort, belägen 45 km från bostadsorten — ett med 950 kr yrkat avdrag för fördyrade levnadskostnader (matsäck).

Hos KR fullföljde B sin talan under anförande, att han vore borta från hemmet varje arbetsdag mellan kl. 5:45 och 18:15 samt att han under så lång tid icke kunde uppehålla sig på matsäck, varför han intagit större delen av sina måltider å verksamhetsorten.

Genom utslag den 24 maj 1961 fann KR ej skäl göra ändring i PN:s beslut.

Beskattning av ”resestipendium”.

P, som varit anställd hos ett bolag, hade under 1957 från arbetsgivaren på grund av mångårig anställning, erhållit ett ”resestipendium” å 400 kr, avseende bidrag till en semesterresa till utlandet för en sammanlagd kostnad av 660 kr.

TN beslöt att beskatta bidraget vilket kunde erhållas endast en gång. Sedan PN fastställt beslutet, fullföljde P sin talan hos KR.

Genom utslag den 21 nov. 1961 fann KR det som resestipendium betecknade beloppet ha utgjort för P skattepliktig inkomst, enär av utredningen i målet framginge, att detsamma utgått på grund av P:s anställning hos bolaget och då hela kostnaden för resan kunde anses ligga inom ramen för vad arbetstagare numera i stor utsträckning vore beredda att en eller annan gång utgiva såsom semesterkostnad.

Se sid. 470 årg. 1961.

Förmögenhetstaxering vid brutet räkenskapsår.

Besvär av L. angående förmögenhetstaxering år 1954. — Vid 1954 års taxering hade PN åsatt L. två taxeringar för såväl statlig inkomstskatt som statlig förmögenhetsskatt, den ena taxeringen avseende räkenskapsåret den 1/7 1952—den 30/6 1953 och den andra taxeringen avseende räkenskapsåret den 1/7—den 31/12 1953. Vid taxeringen för det förstnämnda räkenskapsåret hade förmögenheten upptagits till 297.400 kr i stället för ett av L. uppgivet belopp av 202.050 kr. — Hos KR yrkade L. att bli taxerad för det sistnämnda beloppet. — KR ej ändring. — RR undanröjde helt förmögenhetstaxeringen å 297.400 kr med hänsyn till att L. blivit beskattad för förmögenhet vid 1953 års utgång och följaktligen någon ytterligare taxering för mögenhet i förevarande mål ej bort ske. (RR:s utslag den 7/11 1961.)

Anm.: Jämför RR:s utslag den 22/3 1960 (Skattenytt 1960 sid. 338), i vilket mål RR inte nedsatte motsvarande felaktiga taxering med större belopp än det varmed nedsättning yrkats. I det förevarande fallet synes RR ha känt sig helt obunden av partens yrkande beträffande den enligt RR:s uppfattning olagligt åsatta förmögenhetstaxeringen och alltså ansett sig oförhindrad att undanröja densamma, trots att yrkandet avsåg endast nedsättning.

RIKSDAGEN

Jordbrukets kreditkassor

I proposition nr 50 föreslås särskilda civilrättsliga och skatterättsliga fusionsregler för jordbrukets kreditkassor. De föreslagna bestämmelserna syftar till att underlätta sammanslagningar av sådana kassor.

SKATTEFRÅGOR

Fråga:

X avled 1960. På debetsedeln avseende slutlig skatt vid 1961 års taxering påfördes dödsboet pensionsavgifter. Är det riktigt?

Svar:

Pensionsavgift skall påföras om den taxerade inkomsten till statlig inkomstskatt beräknas uppgå till 1.200 kronor.

Fråga:

Varför är det särskilda avdraget för gift kvinna med barn olika stort om hon arbetar i egen rörelse eller i eget jordbruk?

Svar:

Se SOU 1959: 13 s 117 där bland annat följande anföres: "Medan det för en yrkeskvinna är normalt att hon belastas med kostnader för barnens omhändertagande, så är detta inte det normala i jordbruken."